

Не пишеться, а відьми крилами по підвіконню шурхотять...

Світлана Короненко

Не пишеться, а відьми крилами по підвіконню шурхотять,
Неначе міряються силами і в іскрах срібних — рукоять.

Не пишеться, а відьми дихають і димом повниться вікно.
Й рудою висохлою стріхою спливає сонячне вино.

Відьом гарячих тепле черево до чорних тулиться чобіт,
А поряд попід чорним деревом вже гострить кігті чорний кіт.

Відьми губами вогко плямкають, горять коліна у медах,
Клубочиться їм дим над карками, й тьмяніють карки у садах.

Цим відьмам білим, неприборканим стежки під п'ятами димлять.
Пливе волосся їх розгойдане поміж задиханих багать.

Блаженні, хвойди, лярви! Повняться натхнення грішного меди!
Кому увечері тут моляться курвиська теплі й молоді?

Не пишеться! Вина гарячого відьми у пазусі несуть.
З тремкого полум'я звірячого — очей вогненних каламуть!

Пахтить вино святочним згарищем. Вікно пошерхло від крила.
Тут кожній тварі би по парі ще, але тут дим і ковила.

Не пишеться! Дими і коливо. Таємні знаки й німота.
І відьом темних білі голови, і срібні очі у kota.

Папір поправиш, витреш досуха вино, розлите на столі.
Й хтось тричі стукне древнім посохом і скине в сінях постолі...